

!

Numele meu este Harriet Manners și sunt tociară.

Știu că sunt tociară pentru că tocmai am căutat cuvântul în *Oxford English Dictionary*. Am pus câte o bifă mică la toate simptomele pe care le recunosc și se pare că le am pe toate. Ceea ce, sinceră să fiu, nu a fost așa o mare surpriză. Faptul că oricum am un dicționar pe noptieră ar fi un indiciu. Și că lângă el țin un creion și o riglă de la Muzeul de Științe ale Naturii, ca să pot să subliniez frumos articolele interesante, ar fi încă unul.

A, și mai e faptul că am cuvântul **GEEK** desenat cu pix roșu pe buzunarul exterior al ghiozdanului. De ieri îl am.

Normal că nu l-am făcut eu. Dacă într-adevăr m-aș hotărî să mi-l distrug singură, aș alege un citat inteligent dintr-o carte foarte bună sau ceva interesant, despre care nu știe multă lume. Și clar nu aș scrie cu roșu. Aș scrie cu negru, cu albastru, sau poate cu verde. Nu mă dau în vânt după culoarea roșie, chiar dacă *are* cea mai mare lungime de undă perceptibilă de către ochiul uman.

Sinceră să fiu, nu știu *cui* i-a trecut prin cap să-mi scrie pe ghiozdan – deși cam bănuiesc –, dar vă spun că are un scris îngrozitor. Mai mult ca sigur n-a fost atent la ora de engleză de săptămâna trecută, când ni s-a spus că scrisul e o formă foarte importantă de Exprimare a Sinelui. De fapt, am noroc, pentru că dacă aș găsi o nuanță de pix similară aș putea să bag litera R între G și E¹. Aș putea să pretind că se referă la faptul că sunt interesată de istoria antică și de brânza feta.

Prefer brânza cheddar, dar nu trebuie să știe nimeni.

Mă rog, dat fiind că ghiozdanul meu, vandalul anonim și *Oxford English Dictionary* par să se fi pus de acord, nu pot decât să trag concluzia că sunt, de fapt, tocilară.

De exemplu, știai că, mai demult, cuvântul „geek” era folosit pentru a descrie un artist de circ care rupea cu dinții capul unui pui de găină, al unui șarpe sau al unui liliac viu?

Exact. Numai un tocilar ar ști așa ceva.

Cred asta se numește ironie.

¹ GREEK = grec, grecesc (*n. trad.*).

2

Acum, că știi cine sunt, probabil vrei să știi unde sunt și ce fac, nu? Personaj, acțiune și localizare: de ele are nevoie orice povestire. Am citit asta într-o carte care se numește *What makes a story*, scrisă de un tip care n-are deocamdată niciuna de spus, dar știe exact cum o s-o spună dacă va avea vreodată.

Deci.

E decembrie, stau în pat sub paișpe pături și nu fac nimic altceva decât să mă încălzesc tot mai mult. De fapt, nu că aș vrea să te sperii sau ceva, dar nu mă simt bine deloc. Am palmele reci și umede, stomacul îmi bolborosește și sunt *mult* mai palidă decât acum zece minute. Plus că mai am și un fel de... *erupție* pe față. Niște puncte mici, roșii, apărute total aiurea și *deloc* simetric pe obraji și frunte. Și unul mare pe bărbie. Și unul fix lângă urechea stângă.

Arunc încă o privire în oglinda de pe noptieră și oftez cât de tare pot. N-am niciun dubiu: clar sunt super bolnavă. N-ar fi corect să împrăștii infecția asta periculoasă la alte sisteme imunitare, poate nu așa rezistente. O să trebuiască să mă lupt singură cu boala asta.

Toată ziua. Fără să mă duc nicăieri.

Îmi trag nasul, mă culcușesc și mai bine sub pături și mă uit la ceasul de pe peretele din față (e foarte șmecher: toate numerele sunt pictate în partea de jos, ca și cum ar fi căzute. Deși asta înseamnă că atunci când mă grăbesc cam trebuie să ghicesc cât e ceasul).

Și apoi închid ochii și număr în gând:

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...

Punct în care, ca un făcut, se deschide ușa și camera explodează: păr, geantă, haină și mâini peste tot. Un fel de bombă-fată. Și, ca prin farmec, dinaintea mea se materializează Nat.

Nat – ca să știți – e cea mai bună prietenă a mea. Ne înțelegem așa de bine, de zici că avem un singur creier, împărțit în două la naștere. Sau (mai degrabă) două creiere care au crescut împletite. Dar, fiindcă ne-am împrietenit abia când aveam cinci ani, normal că o spun *metaforic*, altfel am fi amândouă moarte.

Ce încerc eu să spun e că suntem apropiate. Suntem în armonie. Suntem una și aceeași. Ca un flux perfect de conștiință, fără să ne certăm niciodată. Funcționăm în sinergie perfectă, de netăgăduit. Ca doi delfini care sar exact în același timp și își pasează mingea de la unul la altul la delfinariu.

Revenind. Nat intră în cameră, se uită la mine, apoi se oprește și-și pune mâinile în șold.

— Bună dimineața, hârâi de sub pături și încep să tușesc tare.

Tusea are cam 100 km/h și, fără să mă laud, cred că a mea ajunge la cel puțin 110 sau 115 km/h.

— Nici să nu-ți *treacă* prin cap, izbucnește Nat.

Mă opresc din tușit și mă uit la ea nedumerită.

— Hmmm? zic eu cu inocență.

Apoi încep din nou să tușesc.

— Vorbesc serios. Nici să nu-ți treacă prin cap să te gândești la asta!

N-am *nici cea mai vagă idee* ce tot zice. Cred că febra mi-a afectat creierul.

— Nat, zic eu cu vocea gătuită, închizând ochii și ținându-mă de cap.

Cred că sunt grav bolnavă. Nu mai sunt ce-am fost. Sunt o fantomă.

— Am vești proaste.

Deschid un ochi și arunc o privire prin cameră. Nat tot cu mâinile în șold stă.

— Lasă-mă să ghicesc, zice ea sec. Ți-e rău.

Schițez un zâmbet anemic, dar curajos, ca Jane către Lizzy în *Mândrie și prejudecată*, când e ținută la pat de o răceală puternică, dar suportă cu stoicism.

— Ce bine mă cunoști, zic eu duios. Nat, parcă am avea una și aceeași minte.

— Dar a ta e cu sorcova dacă-ți imaginezi că n-o să te apuc de picioare și n-o să te dau jos din pat.

Nat mai face câțiva pași spre mine.

— Și-mi vreau rujul înapoi, adaugă ea.

Îmi dreg vocea.

— Rujul?

— Ăla cu care ți-ai făcut bubițele pe față.

Dau să zic ceva, dar tac.

— Nu e niciun ruj, zic eu dezumflată. E o infecție periculoasă.

— Infecția ta periculoasă are sclipici, Harriet, și se asortează cu pantofii mei ceva de speriat.

Mă bag mai tare sub pătură, să mi se vadă doar ochii. Îmi adun curajul și zic:

— Infecțiile au evoluat mult în ultimul timp. Uneori reflectă foarte bine lumina.

— Conțin și mici particule de metal auriu?

Ridic bărbia sfidător.

— Câteodată.

Nat strâmbă din nas și-și dă ochii peste cap.

— Mda. Și tenul tău secretă pudră de talc, nu?

Adulmec repede. Ah, *pisici*.

— E important ca oamenii bolnavi să se ferească de umezeală, zic eu arogantă. Umezeala favorizează dezvoltarea bacteriilor.

Nat oftează din nou.

— Dă-te jos din pat, Harriet.

— Dar...

— Dă-te jos din pat.

— Naț, eu...

— Jos. Acum.

Mă uit la pături panicată.

— Dar nu sunt gata, sunt în pijama! mai fac o încercare disperată.

Apoi schimb placa.

— Nat, zic pe un ton cât se poate de serios. Nu înțelegi. Cum ai să te simți dacă n-ai dreptate? Cum te vei putea *suporta*? Poate chiar sunt *pe moarte*.

— De fapt, ai dreptate, încuviințează Nat, făcând încă doi pași spre mine. Ești. Mai am puțin și te omor, Harriet Manners. Și, dacă fac asta, să știi că o să mă suport bine-mersi. Dă-te jos din pat, artistă mică!

Și, înainte să mă pot apăra, Nat sare spre mine și dă la o parte cuvertura.

Urmează o tăcere lungă.

— Ouf, *Harriet*, zice Nat în cele din urmă cu o voce puțin tristă, dar triumfătoare.

Pentru că stau în pat, îmbrăcată complet, cu pantofii în picioare. Într-o mână am o cutie cu pudră de talc, iar în cealaltă un ruj roșu aprins.

3

Bine, am mințit și eu puțin.

De două ori, de fapt.

Nat și cu mine nu suntem deloc în armonie perfectă. Suntem apropiate, ne petrecem tot timpul împreună și ne adorăm una pe alta, dar sunt unele *momente*, acum că suntem aproape adulte, când interesele și pasiunile noastre ne despart un pic.

Sau, mă rog, un pic mai mult.

Fapt ce nu ne împiedică să fim inseparabile, evident. Suntem cele mai bune prietene pentru că deseori ne facem una pe alta să râdem – atât de tare, încât odată am făcut-o să-i dea sucul de portocale pe nas (pe covorul cel alb al mamei ei – ne-a trecut repede veselia atunci). Și pentru că îmi amintesc că a făcut pipi pe podeaua sălii de balet când avea șase ani. Iar ea e singura persoană din lume care știe că încă mai am un poster cu dinozauri lipit pe dosul ușii de la șifonier.

Dar în ultimii ani au fost câteva puncte *minuscule* în care dorințele și necesitățile noastre au... intrat puțin în conflict. De asta *se poate* să fi zis azi dimineață că sunt puțin mai bolnavă decât mă simțeam – adică nu prea.

Sau deloc, de fapt. Mă simt foarte bine.

Și de asta Nat e înțepată în timp ce fugim amândouă cât ne țin picioarele spre autocarul școlii.

— Auzi, gâfâie Nat în timp ce mă așteaptă pentru a douășpea oară să o ajung din urmă. M-am uitat de dragul tău săptămâna trecută la *prostia* aia de documentar despre Revoluția Rusă și a durat cînșpe mii de ore. Ai putea și tu măcar să profiți de Oportunitatea Educativă de a Vedea Textile dintr-o Perspectivă Intimă și Consumeristă alături de mine.

— *Shopping*, gâfâi eu, ținându-mă să nu mă prăbușesc. Se numește shopping.

— Pe pliant nu scrie asta. Oricum, e o excursie școlară, trebuie să fie *ceva* educativ în asta.

— Nu, răsuflu eu din greu. Nu e.

Nat se oprește din nou, ca să încerc s-o prind din urmă.

— E doar shopping.

Și, sinceră să fiu, cred că am dreptate. Mergem la *The Clothes Show Live*, în Birmingham. Numit așa pentru că, probabil, fac un show cu haine. Live. În Birmingham. Și te lasă să le cumperi. Și după aceea le iei acasă.

Ceea ce se mai numește și *shopping*.

— Hai, că o să fie distractiv, spune Nat de la câțiva metri în fața mea. Au de toate, Harriet. Orice ți-ai putea dori vreodată.

— Chiar așa? spun eu pe un ton cât pot de sarcastic, având în vedere că alerg atât de tare încât vocea începe să mi se subțieze. Cranii de

triceratops au?

— ...Nu.

— Modele în mărime naturală ale primului avion aeropurtat?

— ...Probabil că nu.

— Dar manuscrisele lui John Donne, cu mănuși albe, ca să le poți răsfoi?

Nat stă puțin pe gânduri.

— E puțin probabil să aibă așa ceva, admite.

— Atunci nu au *chiar tot ce aş vrea eu*, nu?

Ajungem la treptele autocarului și eu abia mai respir. Nu înțeleg: amândouă am fugit pe aceeași distanță, amândouă am consumat aceeași energie. Eu sunt cu un centimetru mai scundă decât Nat, deci am mai puțină masă de pus în mișcare, la aceeași viteză (în medie). Amândouă avem în orar tot atâtea ore de sport. Și totuși – în ciuda legilor fizicii – eu gâfâi și sunt vânătă la față, iar Nat lucește discret și încă poate să respire pe nas.

Câteodată știința asta n-are nicio noimă.

Nat tropăie panicată în ușa autobuzului. Suntem în întârziere – grație excelentelor mele talente actricești – și colegii sunt gata să plece fără noi.

— Harriet, izbucnește Nat, întorcându-se spre mine în timp ce ușile autobuzului plescăie, de parcă s-ar săruta. Țarul Nicolae al II-lea a fost detronat de Lenin în 1917.

Eu clilesc surprinsă.

— Da, spun. Așa e.

— Și crezi că aș vrea să știu asta? Nici măcar nu e pe lista pentru testare. N-ar fi trebuit *niciodată* să știu asta. Așa că e rândul tău să te sacrifici, pentru că Jo a mâncat creveți, deși e alergică, și acum îi e rău și n-a putut să vină, iar eu n-o să stau singură în autobuz cinci ore. OK?

Nat respiră adânc, iar eu îmi privesc rușinată mâinile. Are dreptate. Sunt o persoană foarte, foarte egoistă. Dar și foarte strălucitoare: am mâinile pline de sclipici auriu.

— Bine, spun eu cu voce scăzută. Îmi pare rău, Nat.

— Te iert, spune ea în timp ce ușile autocarului se deschid. Acum urcă și pretinde și tu, doar pentru o zi, că te interesează moda măcar așa, un pic, bine?

— Bine, spun eu cu vocea și mai și mai stinsă.

Pentru că – în caz că nu v-ați prins până acum –, ăsta e principalul lucrul care ne desparte pe mine și pe Nat:

Nu mă interesează.